

městnance, kteří jsou členy domácnosti zaměstnavatelovy, jako to činí první věta Šu 49 čís. 6 j. n. Jsou tedy věcmi feriálními všechny spory z poměru námezdního bez ohledu na to, zda zaměstnanec je členem domácnosti zaměstnavatelovy a bez ohledu na to, k jaké skupině zaměstnanec patří. To odpovídá také tendenci tohoto zákonného ustanovení. Úmyslem zákonodárce bylo, aby prohlášením za feriální byly uspišeny spory zaměstnanců, kteří jsou poukázáni z pravidla na své služební platy a nemohli by tedy vyčkávat bez značné škody rozhodnutí sporu až po uplynutí soudních prázdnin (stejně též důvody rep. nál. čís. 262). Když tedy žalobce domáhá se zaplacení služebních požitků na základě smlouvy služební, jest spor věcí feriální; odvolání jest podáno opožděně a mělo byti odmítnuto již soudem první stolice (§ 468 odstavec první c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor odvolacího soudu, že zde jde o věc feriální a poukazuje stěžovatele na správné důvody soudu druhé stolice s dodatkem, že vzhledem k jasnému doslovu čís. 5 Šu 224 c. ř. s. a k dějinám vzniku tohoto zákonného ustanovení (materialie I., str. 781 a 876) nelze pochybovati o tom, že zmíněný odstavec má na mysli i vyšší zřízení, již zpravidla rovněž jako ostatní zaměstnanci jsou odkázáni na služební požitky a mají též zájem, jako nižší zřízení, na uspišení sporů ze služebního poměru. Nehledíc k tomu postup stěžovatele, jenž klade důraz na poslední slova čís. 5 Šu 224 c. ř. s. a nepřihlíží k začátku tohoto odstavce, odporuje zásadám, jichž dlužno dbáti při výkladu zákona. Při tom nutno podotknouti, že důvodovci, o nichž se zmiňují závěrečná slova uvedeného odstavce, nelze považovati za nižší zřízení (§ 73 odstavec třetí živn. ř.).

Čís. 2174.

Příkázáním zabavené pohledávky k vybrání přechází právo, vymáhati ji, s dlužníka na věřitele a věřitel jest oprávněn, domáhati se žalobou na dlužníka zrušení exekuce, jež po té dlužníku povolena k vydobyti příkázané pohledávky. Dříve již dlužníku povolenou exekuci nečiní napotomní příkázání pohledávky k vybrání nepřipustnou. Jest věcí vymáhacího věřitele, chce-li vstoupiti do této exekuce a v ní pokračovati.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, Rv II 314 22.)

Usnesením okresního soudu z 31. července 1921 a ze 6. října 1921 byla povolena žalovanému Jakubu V-ovi proti Karlu a Františce Z-ovým exekuce a to v onom případě mobilární, v tomto realní dražba. Tato pohledávka Jakuba V-a byla však berním erárem dle usnesení okresního soudu ze dne 24. srpna 1921 zabavena. Žalobě československého eráru, by obě zprvu zmíněné exekuce byly prohlášeny bezúčinnými, bylo procesním soudem první stolice vyhověno. Důvody: Na základě Šu 294 a 300 ex. ř. nepřisluší žalovanému od doby zabavení a příkázání pohledávky již právo, se zabavenou pohledávkou nakládati, nemůže pro pohledávku tu exekuci zaváděti nebo v ní pokračovati (srv. též Neumann

při §u 294 a 308 ex. ř.). Žaloba eráru byla tudíž nutná, zvláště uváží-li se, že již měl být proveden prodej movitých věcí Z-ových a že žalovaný Jakub V. dosud eráru ničeho nezaplatil. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Účelem exekučního řízení jest, zjednatí vymáhajícím věřiteli uspokojení pro jeho vykonatelný nárok z dlužníkovra majetku. K řádnému exekučnímu řízení jest proto zapotřebí vykonatelného nároku vymáhajícího věřitele proti dlužníku, který jest zahrnut v exekučním titulu, dále že tento nárok ještě není uspokojen a že se exekuce vede na majetek patřící straně povinné. Těmto požadavkům řádného exekučního řízení odpovídají též žaloby, kterými může být dosaženo zastavení exekuce a které zákonodárce v §§ 35, 36, 37 ex. ř. označuje jakožto námitky proti nároku, proti povolení exekuce a jakožto odpor osob třetích. Námitky proti nároku, pro který exekuce byla povolena, a proti povolení exekuce přísluší dle §§ 35 a 36 ex. ř. pouze dlužníku, nikoliv osobě třetí, kdežto k podání žaloby vybavovací dle §u 37 ex. ř. jest oprávněna jen osoba třetí. V tomto případě čsl. erár, strana třetí, na exekučním řízení vůbec nesúčastněná, domáhá se výroku, že exekuce jest nepřipustna proto, že pohledávka jí byla postoupena a vymáhajícím věřiteli proti dlužníku již nepřisluší. Třetí strana podává tu proti vymáhajícímu věřiteli žalobu opošíční dle §u 35 ex. ř., k této žalobě jest však oprávněn jedině dlužník, nikoliv osoba třetí. Nelze popřít, že usnesením, kterým pohledávka Jakuba V-a proti manželům Z-ovým byla zabavena, vymáhajícímu věřiteli bylo zapovězeno, s touto pohledávkou naliádati, a že příkázáním k vybrání erár jako postupník vstoupil do práv původního věřitele, přes to však erár není oprávněn, podati žalobu na vymáhajícího věřitele o nepřipustnost exekuce, ježto to znamená zasahování třetí osoby do exekuce, právoplatně povolené, způsobem, v exekučním řádu nestanoveným. Nejedná se tu o práva na věcech zabavených, jako při žalobě vybavovací, nýbrž o právo na vykonatelném nároku vymáhajícího věřitele, a toto právo erár žalobou uplatnit nemůže. Bylo proto žalobu pro nedostatek aktivní legitimace zamítnouti, k čemuž se podotýká, že tu nejde ani o případ §u 358 ex. ř., ježto žalující erár netvrdí přednostní právo na věcech zabavených a nežádá, by předem byl uspokojen, nýbrž žaluje na nepřipustnost exekuce. První soudce uvádí v duvodech, že žaloba eráru byla nutná a to proto, že již měl být proveden prodej movitých věcí a že žalovaný dosud eráru ničeho nezaplatil. Z toho by se dalo souditi, že první soudce tuto žalobu snad považuje za žalobu určovací dle §u 338 ex. ř., kterou má být pouze zjištěn právní poměr mezi žalobcem a žalovaným ohledně práva, vésti exekuci na základě zabavené pohledávky. Tomu však odporuje znění žalobní prosby, která neobsahuje zjišťovacího návrhu v uvedeném smyslu, nýbrž přímo zasahuje do poměru mezi vymáhajícím věřitelem a dlužníkem, vytvořeného provedením exekučního řízení.

N e j v y š š í s o u d obnovil ohledně reální exekuce rozsudek prvního soudu, ohledně mobilární exekuce dovolání nevyhověl.

D ů v o d y:

Příkázáním zabavené pohledávky k vybrání přechází právo, vymáhati zabavenou pohledávku, s dlužníka na věřitele. Vymáhající věřitel

jest podle §u 308 ex. ř. zmocněn, by v zastoupení dlužníka příkázanou pohledávku zažaloval a zástavní právo pro ni zřízené uplatňoval. Dlužník toto právo ztrácí. Z toho plyne jako nutný důsledek, že kroky, jež dlužník za účelem vydobytí příkázané pohledávky předsevzal, nemohou býti vůči vymáhajícímu věřiteli účinnými, že jsou proto nepřipustné a nemohou zůstat v platnosti. Odvolací soud se neprávem domnívá, že tato žaloba jest žalobou ve smyslu §u 35 ex. ř., kterou by ovšem mohl podat jen dlužník, a že se žalobci nedostává oprávnění k žalobě. Pohledávka, o kterou jde, byla k návrhu žalobce usnesením ze dne 24. srpna 1921 zabavena a příkázána k vybrání a žalovanému zapovězeno, by se svou pohledávkou a se zástavou pro ni zřízenou nenakládal a aby ji ani částečně ani úplně nevybral. Když přes to žalovaný proti tomuto zákazu předsevzal kroky k vybrání příkázané pohledávky, nemůže býti žalobci upřeno oprávnění k žalobě, kterou se domáhá zrušení těchto kroků. Tím, že prosba žalobní zní stejně, jako obvyklá prosba žaloby oposiční, nestává se tato žaloba žalobou ve smyslu §u 35 ex. ř. Nezáleží také na tom, že se žalobní prosba dotýká též právního poměru mezi žalovaným a jeho dlužníky, neboť jest to jen důsledek zákonného ustanovení §u 308 ex. ř., který těmto dlužníkům není ostatně na újmu. Poněvadž žalovaný po vydání shora uvedeného usnesení si vymohl dne 6. října 1921 exekuci nucenou dražbou nemovitosti, poddlužníkům patřící, jest vzhledem k tomu, co uvedeno, tato exekuce nepřipustna a prvý soud uznal proto právem ohledně této exekuce podle prosby žalobní. Naproti tomu byla však mobilání exekuce zájmem a prodejem pro pohledávku žalovaného povolena již dne 31. července 1921, tedy dříve než byla tato pohledávka pro žalobce zabavena a jemu k vybrání příkázána. Dodatečné zabavení a příkázání vymáhané pohledávky nemůže tuto řádně a právem zahájenou exekuci učiniti nepřipustnou. Vymáhající věřitel musí pohledávku dlužníkovu převzít v tom stavu a v tom období, v jakém se v čas zabavení nalézá a jest jeho věcí, aby do zahájeného exekučního řízení na místě dlužníka vstoupil, jemuž ode dne zabavení a příkázání ovšem právo, v exekuci pokračovati, nepřísluší. Žalobní prosba znějící na prohlášení nepřipustnosti této exekuce, jest tedy bezdůvodna.

Čís. 2175.

Podnikatel neručí za zavinění své pomocné síly, již svěřil zákazník o své újmě předmět, by jej donesla podnikateli ku zpracování.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, Rv II 327 22.)

Žalovaný, dámský krejčí, poslal k žalobkyni svou učennici Marii K-ovou s hotovým kostymem. Učennice práci odvedla a vzala sebou na přání žalobkyně k opravě jiný kostym a kožešinový límec, o jichž opravě žalobkyně dříve se žalovaným nejednala. Marie K-ová cestou kožešinový límec ztratila. Žalobu na jejího zaměstnavatele o náhradu škody o ba nížší soudy zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Ohledně kožešínového límce nebyla mezi stranami smluvena oprava a došlo mezi nimi pouze ohledně kostymu ku smlouvě o dílo. Nelze tudíž